

[Tyroll]

præciserer, at det er folketinget, der vedtager en lov, hvorefter den udmøntes af ministeren, og så indretter man sig efter den i de forskellige organer, som er sat til at administrere, og som får anvisninger fra ministerens side. Men her har vi igen et af de utallige eksempler på, at det går anderledes. Der bliver sagt i bemærkningerne om denne normeringskontrol, at det, det drejer sig om, er, at man foretager en ændring af redaktionel karakter, og det er efter henstilling fra folketingets ombudsmand for at få en klar lovhjemmel for disse foranstaltninger.

Når ombudsmanden kommer med sådan nogle udtalelser, er det som regel, fordi der virkelig mangler en lovhjemmel, og det mener vi da også har været tilfældet her i allerhøjeste grad. Hvis man tager bekendtgørelser fra indenrigsministeriet på dette område for lønningsnævnets virke, ser man, at der er kommet en bekendtgørelse for nylig. Den 12. september 1978 er der kommet en bekendtgørelse, hvori man har optaget denne bestemmelse om, at nævnet kan beslutte, at antallet af stillinger i nærmere angivne personalegrupper, der i øvrigt er omfattet af nævnets godkendelsesbeføjelse, skal forelægges nævnet til godkendelse. Det står allerede i bekendtgørelsen fra ministeren udsendt i september måned, så det er altså et spørgsmål om, at vi nu lige skal skynde os at have lovhjemmelen i orden for denne indføjeelse i bekendtgørelsen.

Det var en ny bestemmelse. Den var ikke med i den bekendtgørelse fra 3. oktober 1974, som blev afløst af den nye bekendtgørelse. Det vil sige, at der ikke er tale om, at der først har været lovgivet herom, og at det så er blevet udmøntet i en administrativ bekendtgørelse fra indenrigsministeren. Nej, der er tale om, som det også har været nævnt af den socialdemokratiske ordfører, at et lønningsnævn – et nævn, som ikke er nogen i sig selv demokratisk størrelse, og hvis sammensætning ministeriet fastsætter – har udviklet sin praksis og har villet kontrollere normeringsspørgsmålet, også ud over den form for faktisk tvungen voldgift på overenskomstområdet, som det pågældende lønningsnævn kan praktisere, idet de kan underkende de overenskomster, der eventuelt måtte være indgået med en kommunal myndighed. Der er spørgsmålet om, at man skal godkende ansættelser, pensionsforhold, løn-

mæssig placering osv. Man skal have en tilkendegivelse fra lønningsnævnet, for at man kan fravige disse bestemmelser, og nu skal man altså også have hånd og halsret over normeringerne. Hvordan bliver så mulighederne for, at man i de enkelte kommuner, fra brugerne, fra beboerne, kan få presset nogle andre normeringer igennem på daginstitutioner osv. end dem, som man lægger op til fra lønningsnævnets vedkommende?

Det samme i sundhedssektoren. Der er jo tale om, at man her laver en kraftig centralisering. Man er faktisk ligegladd med de nærdemokratiske begreber, som man ellers besmykker sig med en gang imellem, når der er forespørgselsdebat osv. Her tramper man på det. Her fastlægger man lønningsnævnets mulighed for at fastsætte disse normeringsbestemmelser og holde kontrol med det, så der ikke er mulighed for en særlig gunstig udvikling i bestemte kommuner, hvor der måtte være politisk mulighed for det.

Vi er selvfølgelig modstandere af, at man foretager denne form for opstramning og centralisering i lovgivningen, og vi er selvfølgelig også modstandere af, at det kører på denne tilfældige vis, at man har fået lavet et lønningsnævn, som er blevet temmelig magtfuldt og kan, som det viser sig i overenskomstforhandlinger for øjeblikket, undergrave simpelt hen de forskellige faglige organisationers arbejdsmuligheder. Nu vil man altså også have, at det skal til at bestemme disse normeringsregler.

Vi vender os kraftigt imod dette lovforslag af den årsag, at der er disse bestemmelser, og at der lægges op til denne kraftige centralisering. Ellers var vi såmænd positivt indstillet over for andre dele af det, men det kunne være rart nok at høre lidt mere om ministerens kommentarer til denne praksis, hvor der lovgives af et lønningsnævn og så over bekendtgørelser og så først til et lovforslag.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg kan takke for den helt overvejende positive modtagelse af lovforslaget. Bortset fra ordføreren for partiet venstresocialisterne var der altovervejende en meget positiv holdning til lovforslagets enkeltheder.

Må jeg sige med hensyn til spørgsmålet om indkaldelse af stedfortrædere, som har været berørt af en række ordførere, at når